

Stive differensialligninger

Dette notatet er egentlig en fortsettelse av notatet om ordinære differensialligninger. Vi kommer til å bruke kodene utviklet i det notatet i dette også. For å bedre flyten i dokumentet har jeg derfor valgt å plassere denne koden øverst, før problemstillingen beskrives. Men kjør de neste tre cellene, du vil trenge dem.

In [1]:

```
# Importer nødvendige moduler, og sett parametre for plotting.  
# Dette må alltid kjøres først!  
%matplotlib inline  
from numpy import * # Matematiske funksjoner og lin.alg.  
from numpy.linalg import norm, solve  
from matplotlib.pyplot import * # Grafikk  
newparams = {'figure.figsize': (8.0, 4.0), 'axes.grid': True,  
             'lines.markersize': 8, 'lines.linewidth': 2,  
             'font.size': 14}  
rcParams.update(newparams)
```

In [2]:

```
# ODL-løsere med konstant steglengde

def euler(f, x, y, h):
    # Et steg med Eulers metode
    y_neste = y + h*f(x, y)
    x_neste = x + h
    return x_neste, y_neste

def heun(f, x, y, h):
    # gjør et skritt med Heuns metode.
    k1 = f(x, y)
    k2 = f(x+h, y+h*k1)
    y_neste = y + 0.5*h*(k1+k2)
    x_neste = x + h
    return x_neste, y_neste

def odl_loser(f, a, b, y0, h, metode=euler):
    # Løser for ordinære differensialligninger
    #  $y' = f(x,y)$ ,  $y(a)=y_0$ 
    # Inn: f, a, b, og startverdien y0
    # steglengde h
    # metode: funksjon som gjør et steg med en gitt metode
    # Ut: Array med x- og y- verdier.

    # Initialisering

    y_num = array([y0]) # Array for løsningen y
    x_num = array([a]) # Array for x-verdiene

    xn = a # Løpende verdier av x og y
    yn = y0
    while xn < b - 1.e-10: # Buffer for avrundingsfeil
        xn, yn = metode(f, xn, yn, h) # Et steg framover

        # Utvider arrayene for y_sol og x_sol med oppdatert løsning
        y_num = concatenate((y_num, array([yn])))
        x_num = append(x_num, xn)

    return x_num, y_num
```

In [3]:

```
# Adaptive ODL løsere (med feilestimat og steglengdekontroll)

# Noen Runge-Kutta par
# Syntaks:
# x_neste, y_neste, feil_estimat, p = RKpar(f, x, y, h)
# Inn: f, verdier for x og y, og steglengden h
#   Ut : løsningen x og y i neste steg, basert på Heuns metode
#       et lokalt feilestimat.
#       p: orden av den laveste ordens metode

def heun_euler(f, x, y, h):
    # Et steg med Heuns og Eulers metodod
    # Orden 2(1)
    k1 = f(x, y)
    k2 = f(x+h, y+h*k1)
    y_neste = y + 0.5*h*(k1+k2)      # Heuns metode (lokal ekstrapolasjon)
    x_neste = x + h
    feil_estimat = 0.5*h*norm(k2-k1)
    p = 1
    return x_neste, y_neste, feil_estimat, p

# Vår basis adaptive metode
def odl_adaptiv(f, a, b, y0, h0, tol = 1.e-6, metode=heun_euler):
    # Løser for ordinære differensialligninger
    #    $y' = f(x,y)$ ,  $y(a)=y0$ 
    # med en adaptive metode (varierende steglengde)
    # Inn: f, a, b, og startverdien y0
    #       startsteglengde h, og en toleranse tol.
    #       metode: funksjon som gjør et steg med en gitt metode
    # Ut: Array med x- og y- verdier.

    y_num = array([y0])      # Array for løsningen y
    x_num = array([a])      # Array for x-verdiene

    xn = a                   # Løpende verdier av x, y og steglengde
    yn = y0
    h = h0
    Max_metodekall = 1000000      # Maksimalt antall kall av metode
    n_metodekall = 0

    # Hovedløkke:
    while xn < b - 1.e-10:      # Buffer for avrundingsfeil
        # Juster steglengden for siste steg.
        if xn + h > b:
            h = b - xn

        # Gjør et steg med valgt metode
        x_forsok, y_forsok, feil_estimat, p = metode(f, xn, yn, h)
        n_metodekall = n_metodekall + 1

        if feil_estimat <= tol:
            # Løsningen godkjennes, xn og yn oppdateres
            xn = x_forsok
            yn = y_forsok
            # Utvider arrayene for y_sol og x_sol med oppdatert løsning
            y_num = concatenate((y_num, array([yn])))
            x_num = append(x_num, xn)

    # else: steget forkastes, ingen oppdatering av xn og yn.
```

```

# Juster steglengden (0.8 er pessimistfaktoren)
h = 0.8*(tol/feil_estimat)**(1/(p+1))*h

# Stopp hvis maks antall kall av metoden er gjort
if n_metodekall > Max_metodekall:
    print('Maks antall metodekall nådd')
    return x_num, y_num
print('Antall godkjente steg = ', len(x_num)-1)
print('Antall forkastede steg = ', n_metodekall - len(x_num)+1)
return x_num, y_num

```

Problemstilling

La oss starte med et lite eksperiment.

Gitt systemet av to differensialligninger

$$\begin{aligned}
 y_1' &= -2y_1 + y_2 + 2 \sin(x), & y_1(0) &= 2, \\
 y_2' &= (a - 1)y_1 - ay_2 + a (\cos(x) - \sin(x)), & y_2(0) &= 3,
 \end{aligned}$$

med eksakt løsning

$$y_1(x) = 2e^{-x} + \sin(x), \quad y_2(x) = 2e^{-x} + \cos(x).$$

og løs dette med en adaptiv ligningsløser, f.eks. Heun-Euler, med ulike toleranser. Det er rimelig å anta at totalt antall steg N øker når toleransen blir mindre, men hvordan?

Forutsetningen for skrittengdekontrollen er antagelsen

$$lf_{n+1} \approx Dh_n^{p+1} \approx \text{Tol},$$

der p er ordenen til metoden med lavest orden, og D er en "konstant", den er uavhengig av steglengden h , den vil variere med løsningen $x, y(x)$, men ikke mye fra et steg til det neste.

Løser vi samme problem med samme metode, men med to ulike toleranser Tol_1 og Tol_2 vil vi forvente at de korresponderende steglengdene h_1 og h_2 nær et og det samme vilkårlige løsningspunkt oppfører seg omtrent som følger:

$$\text{Tol}_1 \approx D(h_1)^{p+1}, \quad \text{Tol}_2 \approx D(h_2)^{p+1}$$

slik at

$$\frac{h_1}{h_2} \approx \left(\frac{\text{Tol}_1}{\text{Tol}_2} \right)^{\frac{1}{p+1}} \approx \frac{N_2}{N_1}.$$

der N_1 og N_2 er totalt antall steg for de to toleransene.

For Heun-Euler er $p = 1$, så ved å redusere toleransen med en faktor 100, forventer vi at antall steg øker med en faktor 10. Skjer det?

La $\text{Tol} = 10^{-2}, 10^{-4}, 10^{-6}$.

Prøv med $a = 2$ og $a = 999$.

In [4]:

```
# Definer funksjonen.
def f(x, y):
    a = 2
    dy = array([-2*y[0]+y[1]+2*sin(x),
                (a-1)*y[0]-a*y[1]+a*(cos(x)-sin(x))])
    return dy

# Startverdier og integrasjonsintervall
y0 = array([2, 3])
a, b = 0, 10
h0 = 0.1

tol = 1.e-2
# Løser ligningen med toleranser
for n in range(3):
    print('\nTol = {:.1e}'.format(tol))
    x_num, y_num = odl_adaptiv(f, a, b, y0, h0, tol, metode=heun_euler)

    if n==0:
        # Plotter løsningen
        subplot(2,1,1)
        plot(x_num, y_num)
        ylabel('y')
        subplot(2,1,2)

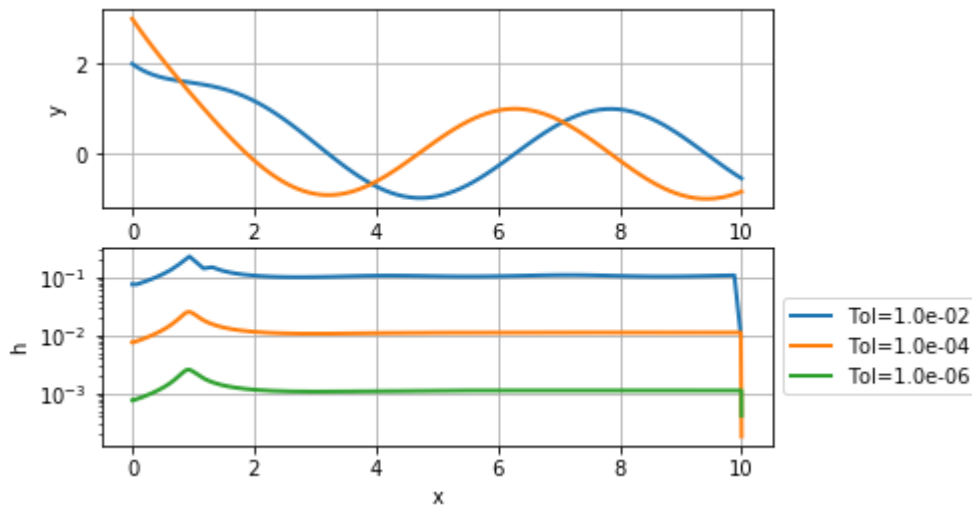
    # Plotter steglengdekontrollen
    semilogy(x_num[0:-1], diff(x_num), label='Tol={:.1e}'.format(tol));

    tol = 1.e-2*tol          # Reduserer toleransen med en faktor 100.
xlabel('x')
ylabel('h')
legend(loc='center left', bbox_to_anchor=(1, 0.5));
```

```
Tol = 1.0e-02
Antall godkjente steg = 93
Antall forkastede steg = 2
```

```
Tol = 1.0e-04
Antall godkjente steg = 869
Antall forkastede steg = 1
```

```
Tol = 1.0e-06
Antall godkjente steg = 8631
Antall forkastede steg = 1
```


For $a = 2$ ser vi forventet oppførsel. For $a = 999$ derimot, brukes det like mange steg for $\text{Tol} = 10^{-2}$ som for $\text{Tol} = 10^{-4}$, og det brukes langt flere steg enn tilfellet var for $a = 2$, til tross for at løsningen er den samme.

Numeriske eksperiment

1. Gjenta eksperimentet med Van der Pols ligning

$$\begin{aligned} y_1' &= y_2, & y_1(0) &= 2, \\ y_2' &= \mu(1 - y_1^2)y_2 - y_1, & y_2(0) &= 0 \end{aligned}$$

Bruk $\mu = 2$, $\mu = 5$ og $\mu = 50$.

Denne oppførselen, at steglengden ikke endres vesentlig med toleransen, og at det brukes uforholdsmessig mange steg er en typisk oppførsel for en *stiv differensialligning*. I resten av dette notatet skal vi forklare dette fenomenet, og hva som må gjøres for å omgå det.

Lineær stabilitetsanalyse

Motivasjon

Gitt et system av d ligninger på formen

$$\mathbf{y}' = \mathbf{A}\mathbf{y} + \mathbf{f}(x) \quad (*)$$

Slike systemer er diskutert i Matematikk 3. En teknikk for å løse disse går omtrent som følger:

- Løs først den homogene ligningen $\mathbf{y}' = \mathbf{A}\mathbf{y}$, det vil si finn egenverdiene og egenvektorene til A :

$$A\mathbf{v}_i = \lambda_i\mathbf{v}_i, \quad i = 1, 2, \dots, d. \quad (**)$$

- Anta at A har et fullt sett med lineært uavhengige egenvektorer \mathbf{v}_i . La $V = [\mathbf{v}_1, \dots, \mathbf{v}_d]$, og $\Lambda = \text{diag}\{\lambda_1, \dots, \lambda_d\}$. I så fall er V inverterbar og

$$AV = V\Lambda \quad \Leftrightarrow \quad V^{-1}AV = \Lambda.$$

Vår ODL (*) kan da skrives om til

$$V^{-1}\mathbf{y}' = V^{-1}AVV^{-1}\mathbf{y} + V^{-1}\mathbf{f}(x).$$

La $\mathbf{z} = V^{-1}\mathbf{y}$ og $\mathbf{g}(x) = V^{-1}\mathbf{g}(x)$ slik at ligningen kan dekobles i et sett uavhengige skalare ligninger

$$\mathbf{z}' = \Lambda\mathbf{z} + \mathbf{g}(x) \quad \Leftrightarrow \quad z'_i = \lambda_i z_i + g_i(x), \quad i = 1, \dots, d.$$

Løsningen av slike ligninger ble diskutert i [Matematikk 1](https://wiki.math.ntnu.no/tma4100/tema/differentialequations) (<https://wiki.math.ntnu.no/tma4100/tema/differentialequations>). Har vi funnet disse er den eksakte løsningen av (*) gitt ved

$$\mathbf{y}(x) = V\mathbf{z}(x).$$

Integrasjonskonstantene finnes fra startbetingelsene.

Det viser seg at det er egenverdiene λ_i som nøkkelfaktoren for å forstå oppførselen til integratorene, som vist ovenfor. I en lineær stabilitetsanalyse vil vi derfor studere den meget forenklete testligningen

$$y' = \lambda y$$

som sees på som en representant for det dekkoblede systemet over.

I praksis er ofte egenverdiene, og dermed også egenvektorene komplekse. I så fall opptrer de i kompleks konjugerte par som kan slås sammen til trigonometriske funksjoner. I dette notatet kommer vi for enkelthets skyld til å anta at egenverdiene er reelle, men all videre diskusjon kan (og bør egentlig) også omfatte komplekse egenverdier. Analysen har også relevans for ikkelineære ODL $\mathbf{y}' = \mathbf{f}(x, \mathbf{y})$. I så fall kan λ betraktes som en egenverdi av Jakobimatrisen \mathbf{f}_y .

Eksempel

Gå tilbake til eksempelet fra innledningen. Dette kan skrives som

$$\mathbf{y}' = A\mathbf{y} + \mathbf{f}(x)$$

med

$$A = \begin{bmatrix} -2 & 1 \\ a-1 & -a \end{bmatrix}, \quad \mathbf{f}(x) = \begin{bmatrix} \sin(x) \\ a(\cos(x) - \sin(x)) \end{bmatrix}$$

Matrisen A har egenverdiene $\lambda_1 = -1$ og $\lambda_2 = -(a+1)$. Den generelle løsningen av ligningen blir

$$\mathbf{y}(x) = c_1 \begin{bmatrix} 1 \\ 1 \end{bmatrix} e^{-x} + c_2 \begin{bmatrix} -1 \\ a-1 \end{bmatrix} e^{-(a+1)x} + \begin{bmatrix} \sin(x) \\ \cos(x) \end{bmatrix}$$

I eksempelet i innledningen er startverdiene valgt slik at $c_1 = 2$ og $c_2 = 0$. Imidlertid, for a stor vil $e^{-(a+1)x}$ gå mot 0 nesten umiddelbart selv om startverdiene var valgt slik $c_2 \neq 0$. Det er likefullt dette leddet som skaper problemer for den numeriske løsningen.

Stabilitetsfunksjon og stabilitetsintervall.

Gitt den lineære testligningen

$$y' = \lambda y, \quad y(0) = y_0, \quad \lambda \in \mathbb{R}, \quad \lambda < 0.$$

Den eksakte løsningen er gitt ved

$$y(x) = e^{\lambda x} y_0.$$

Siden $\lambda < 0$ vil $y(x) \rightarrow 0$ når $x \rightarrow \infty$. Vi ønsker en tilsvarende oppførsel av vår numeriske metode, det vil si at $|y_n| \rightarrow 0$ når $n \rightarrow \infty$. Men når oppnås det?

Dersom en Runge-Kutta metode anvendes på vil et steg med metoden alltid kunne skrives på formen

$$y_{n+1} = R(z)y_n, \quad z = \lambda h$$

Funksjonen $R(z)$ kalles metodens *stabilitetsfunksjon*.

Tar vi absoluttverdien på begge sider ser vi at det er tre muligheter:

$$\begin{aligned} |R(z)| < 1 &\Rightarrow |y_{n+1}| < |y_n| \Rightarrow y_n \rightarrow 0 && \text{(stabil)} \\ |R(z)| = 1 &\Rightarrow |y_{n+1}| = |y_n| \\ |R(z)| > 1 &\Rightarrow |y_{n+1}| > |y_n| \Rightarrow |y_n| \rightarrow \infty && \text{(ustabil)} \end{aligned}$$

Vi må altså unngå at $|R(z)| > 1$. En metodes *stabilitetsintervall* er definert som

$$S = \{z \in \mathbb{R} : |R(z)| \leq 1\}.$$

For å oppnå en stabil løsning må altså steglengden h velges slik at $z = \lambda h$ ligger i metodens stabilitetsintervall.

Eksempel: Eulers metode

Eulers metode anvendt på testligningen blir

$$y_{n+1} = y_n + h\lambda y_n = (1 + h\lambda)y_n$$

så stabilitetsfunksjonen og stabilitetsintervaller er

$$R(z) = 1 + z, \quad S = [-2, 0].$$

La oss nå løse ligningen fra innledningen:

$$\mathbf{y}' = \begin{bmatrix} -2 & 1 \\ a-1 & -a \end{bmatrix} + \begin{bmatrix} \sin(x) \\ a(\cos(x) - \sin(x)) \end{bmatrix}, \quad \mathbf{y}(0) = \begin{bmatrix} 2 \\ 3 \end{bmatrix}, \quad a > 0.$$

ved hjelp av Eulers metode. Vi vet at egenverdiene til matrisen er $\lambda_1 = -1$ og $\lambda_2 = -(1+a)$. For at metoden skal være stabil for begge egenverdiene må

$$h \leq \frac{2}{1+a}.$$

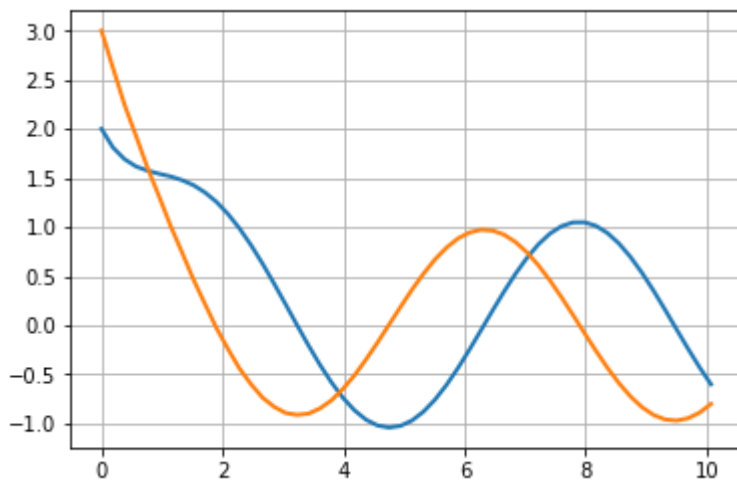
Velg f.eks. $a = 9$ og $a = 999$. Velg steglengder litt over og litt under stabilitetsgrensen, og du vil se at stabilitetsbetingelsen er skarp (velg lengre integrasjonsintervall om nødvendig).

In [5]:

```
def f(x, y):
    a = 9
    dy = array([-2*y[0]+y[1]+2*sin(x),
                (a-1)*y[0]-a*y[1]+a*(cos(x)-sin(x))])
    return dy

# Startverdier og integrasjonsintervall
y0 = array([2, 3])
a, b = 0, 10
h = 0.19

x_num, y_num = odl_loser(f, a, b, y0, h, metode=euler)
plot(x_num, y_num);
```


Det er bidraget fra leddet som korresponderer til egenverdien $\lambda_2 = -(a + 1)$ som gjør løsningen ustabil når $h > 1/(a + 1)$. Oscillasjonene skyldes at $R(z) < -1$ for $h < 2/(1 + a)$.

Oppgave og numerisk eksperiment

1. Vis at stabilitetsfunksjonen og stabilitetsintervallet for Heuns metode er henholdsvis

$$R(z) = 1 + z + \frac{1}{2}z^2$$

og

$$S = [-2, 0].$$

2. Gjenta eksperimentet over med Heuns metode.

NB! Adaptive metoder vil automatisk holde steglengden innenfor (eller svært nær) stabilitetsintervallet. Dette forklarer oppførselen til eksperimentet i innledningen av dette notatet.

$A(0)$ -stabile metoder.

Ideelt sett vil vi ønske metoder med et stabilitetsintervall som inkluderer alle negative tall, dvs. $|R(z)| < 1$ for alle $z < 0$.

Slike metoder kalles $A(0)$ -stabile.

Det kan vises at for alle eksplisitte metoder vil $R(z)$ være et polynom, dermed vil $R(z) \rightarrow \pm \infty$. Eksplisitte metoder kan altså ikke være $A(0)$ -stabile, så vi må lete blant implisitte metoder. Den enkleste av disse er implisitt (eller baklengs) Eulers metode, gitt ved

$$y_{n+1} = y_n + hf(x_{n+1}, y_{n+1}).$$

Anvendt på den lineære testligningen $y' = \lambda y$:

$$y_{n+1} = y_n + h\lambda y_{n+1} \quad \rightarrow \quad y_{n+1} = \frac{1}{1-h\lambda} y_n$$

$$\rightarrow R(z) = \frac{1}{1-z}.$$

Og siden $|R(z)| \leq 1$ for alle $z \leq 0$ er implisitt Euler $A(0)$ -stabil.

Implementasjon av baklengs Euler

Av renspektet dovenskap begrenser vi oss til å se på implementasjonen av Eulers metode på lineære ligningssystemer

$$y' = Ay + f(x),$$

der A er en konstant matrise. Et steg med baklengs Euler anvendt på dette er gitt ved

$$y_{n+1} = y_n + hAy_{n+1} + hf(x_{n+1})$$

det betyr at vi må løse et lineært ligningssystem på formen

$$(I - hA)y_{n+1} = y_n + hf(x_{n+1})$$

for hvert steg.

I implementasjonen under er differensialligningen implementert som en funksjon `rhs` (right hand side) som returnerer matrisen A og vektoren $f(x)$.

Funksjonen `implisitt_euler` gjør et steg med implisitt Euler. Denne har samme grensesnitt (argumenter inn og ut) som de eksplisitte metodene implementert tidligere, så vår generelle odl-løser kan brukes direkte.

In [6]:

```
def implisitt_euler(rhs, x, y, h):
    # Et steg med implisitt Eulers metode for differensialligninger på
    #                               y' = Ay + f(x)
    # Funksjonen f har grensesnittet
    #     A, fx = rhs(x)
    A, fx = rhs(x+h)
    d = len(fx)                               # dimensjonen til systemet
    M = eye(d)-h*A                             # M = I-hA
    b = y + h*fx                               # b = y + hf(x)
    y_neste = solve(M, b)                     # Løs M y_neste = b
    x_neste = x+h
    return x_neste, y_neste
```

Testing

Løs testligningen

$$A = \begin{bmatrix} -2 & 1 \\ a-1 & -a \end{bmatrix}, \quad \mathbf{f}(x) = \begin{bmatrix} \sin(x) \\ a(\cos(x) - \sin(x)) \end{bmatrix}$$

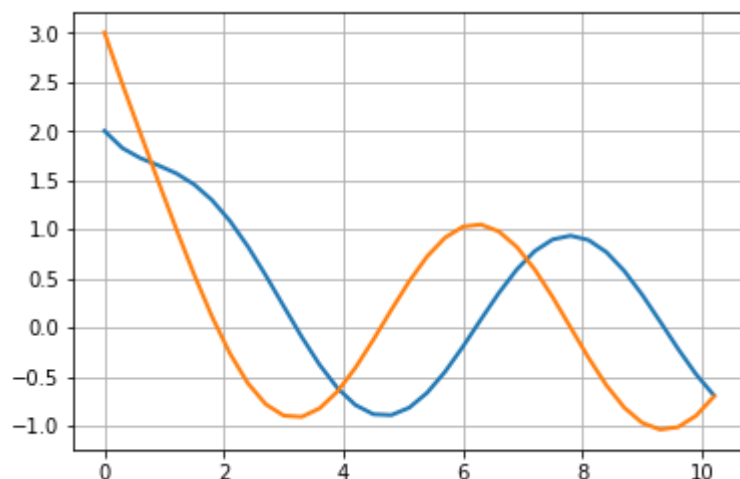
med implisitt Euler. Velg $a = 2$ og $a = 999$, og prøv ulike steglengder som f.eks. $h = 0.1$ og $h = 0.01$.

In [7]:

```
def rhs(x):
    # Høyresiden (rhs) av differensialligningen y' = Ay + f(x)
    # Returnerer matrisen A og f(x).
    a = 9
    A = array([[ -2, 1],[a-1, -a]])
    fx = array([2*sin(x), a*(cos(x)-sin(x))])
    return A, fx

# Startverdier og integrasjonsintervall
y0 = array([2, 3])
a, b = 0, 10
h = 0.3

x_num, y_num = odl_loser(rhs, a, b, y0, h, metode=implisitt_euler)
plot(x_num, y_num);
```


Oppgave og numerisk eksperiment

Trapesmetoden er en implisitt metode som for en generell ODL $y' = f(x, y)$ er gitt ved

$$y_{n+1} = y_n + \frac{h}{2} \left(f(x_n, y_n) + f(x_{n+1}, y_{n+1}) \right).$$

1. Finn stabilitetsfunksjonen til trapesmetoden og vis at den er $A(0)$ -stabil.
2. Implementer trapesmetoden, og gjenta eksperimentet over.

Adaptive metoder.

Baklengs Euler er en metode av orden 1, trapesmetoden av orden 2. Vi kan dermed bruke disse to for feilestimering: Ta et steg med hver av metodene, bruk differensen mellom dem som feilestimat, og bruk løsningen fra trapesmetoden (den beste) som \mathbf{y}_{n+1} . Dette er implementert for lineære ligninger i `trapes_ieuler`. Denne har samme grensesnitt som `heun_euler` implementert tidligere, så den adaptive løseren `odl_adaptiv` kan brukes som før.

In [8]:

```
def trapes_ieuler(rhs, x, y, h):
    # Et steg med trapes og implisitt Euler for ODL på formen
    #  $y' = Ay + f(x)$ 
    # Funksjonen f har grensesnittet
    #  $A, fx = rhs(x)$ 
    # Orden 2(1)
    A, fx1 = rhs(x+h)
    A, fx0 = rhs(x)
    d = len(fx1)

    # Et steg med implisitt Euler
    M = eye(d)-h*A
    b = y + h*fx1
    y_ie = solve(M, b)

    # Et steg med trapes
    M = eye(d)-0.5*h*A
    b = y + 0.5*h*dot(A,y) + 0.5*h*(fx0+fx1)
    y_neste = solve(M, b) # Løsningen

    feil_estimat = norm(y_neste-y_ie)
    x_neste = x + h
    p = 1
    return x_neste, y_neste, feil_estimat, p
```

Gjenta eksperimentet fra innledningen med denne metoden:

In [9]:

```
def rhs(x):
    # Høyresiden (rhs) av differensialligningen  $y' = Ay + f(x)$ 
    # Returnerer matrisen A og f(x).
    a = 999
    A = array([[-2, 1],[a-1, -a]])
    fx = array([2*sin(x), a*(cos(x)-sin(x))])
    return A, fx

# Startverdier og integrasjonsintervall
y0 = array([2, 3])
a, b = 0, 10
h0 = 0.1

tol = 1.e-2

# Løser ligningen med ulike toleranser
for n in range(3):
    print('\nTol = {:.1e}'.format(tol))
    x_num, y_num = odl_adaptiv(rhs, a, b, y0, h0, tol, metode=trapes_ieuler)

    if n==0:
        # Plotter løsningen
        subplot(2,1,1)
        plot(x_num, y_num)
        ylabel('Y')
        subplot(2,1,2)

    # Plotter steglengdekontrollen
    semilogy(x_num[0:-1], diff(x_num), label='Tol={:.1e}'.format(tol));

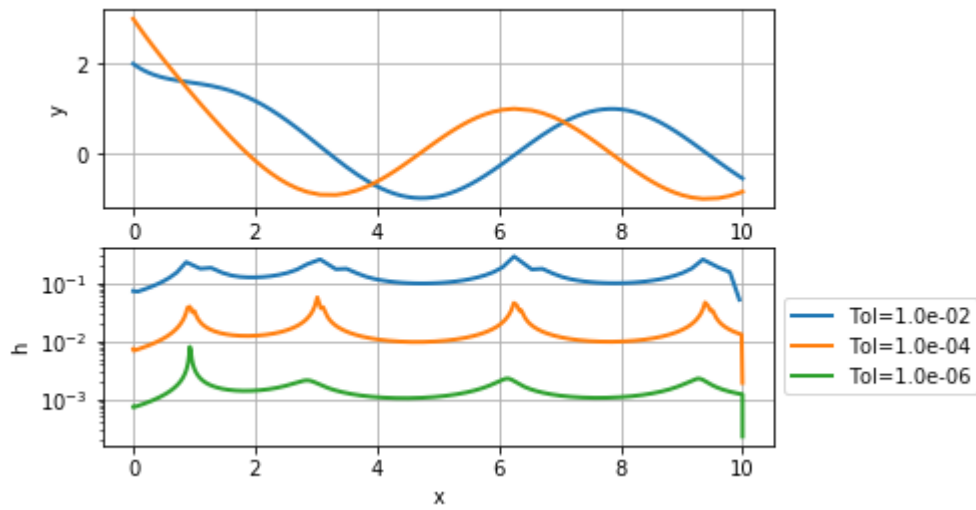
    tol = 1.e-2*tol          # Reduserer toleransen med en faktor 100.

# Dekorasjon
xlabel('x')
ylabel('h')
legend(loc='center left', bbox_to_anchor=(1, 0.5));
```

```
Tol = 1.0e-02
Antall godkjente steg = 76
Antall forkastede steg = 7
```

```
Tol = 1.0e-04
Antall godkjente steg = 751
Antall forkastede steg = 8
```

```
Tol = 1.0e-06
Antall godkjente steg = 7415
Antall forkastede steg = 2
```


Og vi observerer at her er det ingen steglengdebegrensing pga. stabilitet.

Problem solved.

Kommentar:

Implisitte metoder kan også anvendes for ikke-lineære ligninger. I så fall må et eller flere ikke-lineære ligningssystem løses for hvert steg. Det gjøres vanligvis ved en forenklet versjon av Newtons metode.